

Zprávy spolku českých bibliofilů v Praze

ALOIS VOLKMAN, jehož básnickou prvotinu jsme tu svého času již přivítali, vydal svoji druhou sbírku, nazvanou „Tlak mé krve“. Říkává se, že teprve po druhé knížce můžeme hodnotit básníka; Volkman nastoupenou cestu nezradil, pokračuje v ní obohacen zkušenostmi a jeho druhá sbírka nesporně znamená pro novou českou poezii tak významný a silný přínos, jako málokterá jiná knížka básní. Osobitost Volkmanovy poezie je jednak v její aktuálnosti, jednak v její stránce formální. Básně, v nichž není zbytečných slov, tak jsou zhutněny, aby se bez zdržení dostaly ke kategorickému imperativu svého závěru, mají přesto svou vlastní básnickou řeč plnou nečekaných slovních obrazů naroubovaných na skutečnost světa. U Volkmanových veršů je zbytečná otázka: Co chce říci básník? Jeho verše to říkají jasně a hlasitě, chtějí být svědomím doby, varováním: Pozor, Ještě je naděje! A v tom směru mají Volkmanovy verše k Seifertově tvorbě posledních let blíž než si autor sám myslí. Také jeho druhou knížku vydala Mladá fronta v úpravě Jiřího Svobody a - to je zvlášť potěšitelné - v podstatně vyšším nákladu.